

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG HAVILAPJA

2015/1
XXVII. évfolyam, 2. szám

120 Ft |

CSODÁK

*„Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden
nemzet között az ő csodadolgait!
Énekeljétek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett;
megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja.”
Zsoltárok könyve 96,3; 98,1*

**KALENDÁRIUM
JANUÁR – TÉLHÓ
FERGETEG HAVA**

**Január 1. – Újév
BÚÉK!**

„Hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.” (Apostolok Cselekedetei 26,18)

Január 6. – Vízkereszt

Vízkereszt a karácsonyi ünnepkör zárónapja és a farsang kezdőnapja. Újabb szokás szerint vízkeresztkor bontják le a karácsonyfát. A nyugati egyházakban három eseményt ünnepelnek ekkor: a napkeleti bölcsek látogatását a gyermek Jézusnál, Jézus megkeresztelkedését a Jordán folyóban, valamint az általa véghezvitt első csodát a kánai menyegzőn.

Január 14. – 140 éve, e napon született Albert Schweitzer Nobel-békedíjas német lelkész, orgonaművész, orvos

„Az ember csak akkor erkölcsös, ha magát az életet tartja szentnek, a növényekét és az állatokét épp úgy, mint az emberét, és igyekszik a lehetőségekhez képest segítséget nyújtani minden szükségét szenvedő életnek.”

Január 17. – 70 éve, e napon ejtették foglyul Raoul Wallenberg svéd diplomatát

„A kor egyik legkiemelkedőbb embermentője volt... emlékeztessen bennünket, hogy még mennyi helye van a jó cselekedeteknek... Amíg van gyűlölet, addig Wallenberg munkája befejezetlen...” (Karin Olofsdotter, Svédország budapesti nagykövete)

Január 22. – A Magyar Kultúra Napja

„Kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egykettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának.” (Kodály Zoltán)

Január 23. – 130 éve, e napon született Fülep Lajos lelkész, művészetfilozófus

„...Egyetlen csak a lelkeknek az a közössége, amelyhez minden Krisztusban őszintén hívő lélek tartozik, legyen az bármilyen felekezeti... vagyis ez a nagy, egyetemes, az emberek számára láthatatlan, csak egyedül Isten számára látható egyház...”

**Január 25. – Pál apostol megtérésének emléknapja
„Igen, Saul voltam, de Pál lettem”**

Pál apostol megtérése ugyanazon egy év leforgása alatt történt, amely alatt Krisztus kínhalált szenvedett és Istvánt megkövezték. Megtérése csoda volt a miatt, aki tette, ami által végbe ment, és akivel történt. Először is, aki tette, Krisztus volt. Ő térítette meg Pált. Elsősorban megmutatta csodálatos hatalmát, mondván: „Nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod” (ApCsel 9,5). Pál már megváltozva felelt: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Apostolok Cselekedetei 9,6)

Január 26. – 110 éve, e napon született Tamkó Sirató Károly költő

„Tudd meg: nem vagy egyedül! Az emberiség te vagy.” (Idézet a költő óbuda-békaásmegyeri egykori lakóházán lévő emléktábláról)

Január 27. – 70 éve, e napon szabadult fel az Auschwitz-Birkenau haláltábor

„Auschwitz egy párhuzamos valóság volt, saját törvényekkel, saját társadalmi berendezkedéssel. A szabály lényege az volt, hogy a gyilkosok gyilkolni, az áldozatok pedig meghalni jöttek ide.” (Elie Wiesel)

Európa legnagyobb haláltáborában közel 6 millió ember vált a náci terror áldozatává.

Január 28. – 210 éve, e napon hunyt el Csokonai Vitéz Mihály költő

„Lenni? vagy nem lenni? kérdések kérdése! Melynek nehéz, kétéss, szép a megfejtése.”

Január 30. – 430 éve, e napon született Ward Mária, az angolkisasszonyok rendjének alapítója

„Boldogságunk, biztonságunk és gyarapodásunk nem a fejedelmek és befolyásos urak gazdagságából, nagyságából és kegyeiből fakad, hanem abból, hogy nyitott és szabad utunk van a mindenható Istenhez. Tőle származik minden erő, világosság és oltalom.”

Összeállította: Kerecsényi Zoltán

**Ahol nagy a szeretet, ott mindig történnek csodák.
Willa Cather**

Tartalom

KALENDÁRIUM – Január	2
BEVEZETŐ GONDOLATOK Befogadás (Iványi Gábor)	4
AKTUÁLIS A csodák és a Biblia (Bereczky Géza)	5
AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM NŐALAKJAI Theodóra császárné (500?-548) (Szabó Ildikó)	6
HITÉPÍTŐ IRODALOM Tony Campolo történetei (Czövek Olivérné ford.)	7
ZSIDÓ ÉLET Izrael csodái (Schlesinger Hanna)	11
IFI SAROK (Tdke)	13
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN Ha Jézus lelke és szava nem tenne új csodákat (Göncz Zoltán)	14
HÍRMOZAIK	15
ISTENTISZTELETI REND – Január	17
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA (ig)	18
ANNO	22
AJÁNLÓ (KKS)	23
ÉLET ÉS VIDÁMSÁG	23
RÍMELŐ	24

Hangoló

Még nem hallottam olyanról, aki ellene lett volna a csodáknak. Annak megítélése azonban, hogy mi a csoda, sokféle.

Van, aki a mindennapok apró csodáit keresi – és biztos meg is találja –, van, akinek mindig egy különleges, kiemelkedő esemény jut erről eszébe.

Egyesek szerint a csoda az Isten által teremtett fizikai törvények pillanatnyi fel-függesztésekor történik, mások úgy vélik, a Mindenható nem írja át és nem is módosítja a törvényeit, legfeljebb azok jókor fognak össze ahhoz, hogy valami meglepő élményben legyen részünk.

Tény, hogy az embereknek minden korban szükségük volt a borzongatóra, a titokzatosra, a nagyszerűre. Erről szólnak a mesék, a legendák, a családi és egyéni történetek – saját tapasztalataink is.

Januári lapszámunkban olvashatnak néhány helyről, melynek csodatevő erőt tulajdonítanak, Tony Campolo csodás élményeiről, a csodák szerepéről a zsidóság életében és sok másról.

Bárcsak megtanulnánk a hétköznapiakban meglátni a különlegest! Csodákban gazdag új esztendőket kívánok!

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515 * E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhaz.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk:0444 * Bankszámlaszám:OTP Bank Rt.: 11708001-20520380 * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit * Felelős kiadó: Iványi Gábor * Munkatársak: Iklódy Janka, Kovács Judit, Lendvai Éva * Éves előfizetési díj: 1440 Ft * Egyes példányszám ára 120 Ft * Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

Befogadás

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére.” (Róma 15,7)

Az általunk is használt bibliai Útmutató szerint ez a 2015. év igéje. Pál fogalmazta meg az intelmet egy olyan gyülekezet számára, amelyben a társadalmilag jobb pozícióban lévő testvérek nem akarták befogadni a gyengébbeket.

Az első század ötvenes éveit írjuk. A birodalom fővárosában már évek óta létezik egy keresztény közösség, melyet Krisztusban hívő zsidók alapítottak. Missziói szolgálatuk eredményeként átérték azt a csodát, hogy a város többistenhívő (pogány) polgárai közül is sokan élő hitre jutottak és csatlakoztak hozzájuk. Még a császári udvar hivatalnokait is megtalálhatjuk közöttük.

De mivel ők is emberek voltak, a hatalomnak sikerült megosztani a helyi egyházat, s egy zsidóellenes hangulatkeltés nyomán az alapító testvéreknek távozniuk kellett. A politikai helyzet enyhülésével, a visszatérés lehetősége idején az erősebb státuszú római atyafiak nem akarták zsidó hátterű testvéreiket visszafogadni. Pál részben ezért írja meg ezt a levelét; a befogadás szükségessége és fontossága miatt.

Ki kit fogad be? A válaszhoz három pontot kell megvizsgálnunk.

Mindenekelőtt Isten az, Aki el- és befogadott bennünket, tőle elidegenedett, elveszett bűnösöket. *„Mindenkinek vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által.” (3,23-24)* Ha Ő nyitott felénk, akik ellenségei voltunk, vajon mi elutasíthatunk-e bárkit is?

Másodszor, Izrael kapta az egy, Örökkévaló Istenről szóló kijelentést, Krisztusban adott megváltó szeretetének evangéliumát és a megbízatást ennek hirdetésére (*„izraeliták, akiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és az Ígéretek; akiké az atyák és akik közül való test szerint a Krisztus...” 9,4-5*). Így jutott el az üzenet Európába – közelebről Rómába –, és ezáltal kerülhettek bele Isten népébe, beoltott ágakként (11,24kk) a pogányok is.

Harmadszor pedig a birodalmi római polgárok alkották a társadalmi többséget, ők töltötték be az állami hivatalnoki pozíciókat. Ők azok az „erősek” (15,1), akik „tartoznak” a gyengék (a kisebbségek) befogadásán a többségiek jogainak megosztásán munkálkodni. Végül, ha a Krisztus bennünket befogadott, mi sem rekeszhetjük ki egymást. A búcsúzó Jézus (János 13,34-35) azt állítja, hogy tanítványai egységének csodája fogja a világ szemében hitelesíteni művét.

Aktuális-e a páli intelem ma, a mi vidékünkön is? Megosztott világban élünk. Politikai kalandorok aknamunkája eredményeként már-már hadban áll egymással jobb- és baloldal. A törvényeket az erősek és gazdagok hozzák, a szegények megszégyenítő körülmények között élnek. A minap egy templomban menedéket kereső hajléktalanra a hívek rendőrt hívtak, országunk alaptörvényében – a világon egyedülálló módon – rögzítésre került az utcán élők büntethetősége. Hallani sem akarunk a menekültek befogadásáról, nem akarjuk ennek terheit és kényelmetlenségeit viselni. Tele vagyunk szeretetlen bírálattal és elutasítással a másként hívő, gondolkodó, élő emberekkel, sőt a fogyatékosokkal és kiszolgáltatottakkal szemben is, akár gyermekek, akár idősök.

Pedig a Krisztus minden tetteivel nekik akart szolgálni, őket akarta befogadni és üdvözíteni. Ránk is ezzel a szeretettel tekintett. Lehet-e más programunk az előttünk álló évre, mint követni a Mestert a befogadás csodálatos szolgálatában is?

Iványi Gábor

Valakit szeretni azt jelenti: egy mások számára láthatatlan csodát látni.

François Mauriac

AKTUÁLIS

A csodák és a Biblia

A csoda Isten rendkívüli megnyilatkozása, amely csodálkozásunkon kívül felkelti félelmünket és tiszteletünket is. Az Ószövetség sokszor említi Isten csodás tetteit, de a héber nyelvben nincs szó a csodára, Isten *jelét* adja erejének, népe iránti elkötelezettségének. Ilyen jel az Egyiptomból való kivezetés és az azt kísérő jelenségek sora. (2Mózes 7,3-5) Az 5Mózes 26,8 kijelentette, hogy Isten őseiket erős kézzel vezette ki Egyiptomból jelek és csodák kíséretében. Az idegen népeknek számos ilyesfajta jelből kellett felismerniük, hogy Jahve az igazi Isten (2Mózes 7,5), hiszen így mutatta meg fölényét elsősorban először az egyiptomi istenek, majd főként Baal felett.

Az ószövetségi csodák elsősorban Isten nagy tettei, amelyeket népe érdekében vitt véghez. Isten a természet rendjének teremtője, Aki bármikor felül is írhatja ezeket a törvényeket, Jahve tehát ura a világnak, és mindenhatóságát különleges módon is megmutathatja népe érdekében. Az Ószövetség gyakran úgy írja le az eseményeket, ahogy azokat a népies elbeszélés továbbadta, egyes részleteit kiszínezve. Az interpretációban benne lehetett mind a vallásos hit, mind pedig a költői előadásmód, gondoljunk csak Józsué napcsodájára, Illés és Elizeus működésére. Isten nemcsak teremtője a világnak, de Ő áll minden esemény mögött is.

A rabbik írásai is tükrözték a csodába vetett hitet. Azt, hogy a csodák miért a régi időkben történtek, és a jelenben miért nem, úgy magyarázták, hogy az ősök méltóbbak voltak Isten szeretetének kinyilvánítására, mint koruk közössége.

Az újszövetségi iratok Isten rendkívüli beavatkozásait erőnyilvánításoknak (*dünameisz*), jeleknek (*szemeia*) és csodálatos dolgoknak (*terata, thaumazia*) mondták. Itt elsősorban a Jézus által véghezvitt csodákról van szó, hiszen Jézus csodákkal igazolta küldetését, a csodákon keresztül mutatta be kegyelmi erejét. De a csodás erők megnyilvánulásai közé tartoztak azok az események is, amelyek Jézus küzdelmes életét kísérték. Ilyen például születésének hírüladása, a szüzi fogantatás, a kereszte-

léskori teofánia (Isten látható alakban való megjelenése), a színeváltozás.

Jézus szoros értelemben vett csodái azonban mégiscsak azok, amelyeket maga vitt végbe: gyógyítások, halottak feltámasztása, a kenyérszaporítás, a vihar lecsendesítése és legfőképpen azok a jelenségek, amelyekkel túlvilági életét igazolta: föltámadása és az azt követő megjelenései.

A modern korban a racionalista irányzat minden természetfeletti beavatkozást tagadott, ezért vagy arra hivatkoztak, hogy az evangéliumok jóval későbbiek, és legendás elemekkel utólag akarták igazolni Jézus messiási mivoltát, vagy arra, hogy a természeti jelenségek nem mások, mint az igehirdetésbe belevitt mitikus elbeszélő elemek, amelyekkel az apostolok Jézusba vetett hitüket akarták szemléltetni. A racionalista kritika arra is felhívta a figyelmet, hogy a csodákat, de főleg a gyógyításokat olyan sztereotip forma szerint mondják el, amelyek a hellén világ hasonló elbeszéléseire emlékeztetnek. Az előadás hasonlósága persze adódhat a kor elbeszélő műfajából, és főleg abból, hogy az evangéliumok nem történelmi beszámolót kívánnak nyújtani Jézus tetteiről, hanem azokat már az igehirdetés nyelvén értelmezik. Érdekesség, hogy egynémely apokrif iratra éppen a csodás elemek túlsúlya és öncélúsága a jellemző.

Az evangéliumok megítélésénél fontos figyelembe vennünk azt, hogy az akkori gondolkodásmód a csodákat nem a természeti oldaláról szemlélte, és nem is azt kérdezte, hogy itt a természet törvényeit valaki fölfüggesztette vagy áttörte-e. Számukra a csoda Isten szeretetének, irgalmának a jele volt. Meg lehet figyelni, hogy az evangéliumokban a nép reakciója ugyanaz, mint az ószövetségi csodáknál: Isten meglátogatta népet. De hogy szeretete éppen Jézus Krisztuson keresztül nyilvánult meg, azt nem lehetett másként magyarázni, mint hogy tettei túlszárnyalták az ember képességét és kivételt jelentettek a természet törvényei alól is.

Bereczky Géza

**AZ EGYHÁZTÖRTÉNELEM
NŐALAKJAI**

Theodóra császárné (500?-548)

Számos nő akad az egyháztörténelemben, akinek a nevéhez csodákat kapcsol a könnyen megtéveszthető emlékezet. De számos olyan női alak is található, akinek élete, sorsa maga volt a csoda. Közülük egy Theodóra császárné.

Valamikor a hatodik század elején született, édesanyja korán meghalt, apja medveórzéssel foglalkozott, lánytestvérei a bizánci cirkuszban és a prostituáltak negyedében keresték kenyerüket. Gyerekkora erőszakkal és szegénységgel telt. Fiatalon csatlakozott nővéreihez Theodóra is, és a kortárs történetíró szavai szerint hamarosan városszerte ismert hetéra (*kéjhölgy, könnyű erkölcsű nő – a szerk.*) lett. A történetírás innen kétfajta módon követi Theodóra életútját. Létezik egy jóindulatú, Theodórát alapvetően keresztény uralkodóként ábrázoló leírás, és egy másik, amely mint kéjsóvár, szépségével a férfiakat manipuláló, vérszomjas asszonynak mutatja be őt.

Egy korán lezárult szerelmi kaland miatt Észak-Afrika utazott. A kapcsolat azonban hamar megszakadt, és a hazaút egyik fontos állomása Alexandria lett, ahol megismerkedett a város akkori pátriárkájával. Ez a kapcsolat fordulópont volt az életében. Alexandria, Szíria, Antiochia – a hazaút nyomon követhető állomásai az antik műveltség és a keresztény hit fellegrárai voltak. A Boszporusz partjára egy világlátott, teológiai ismeretekkel is rendelkező nő tért vissza. Nem tudjuk – pusztán sejtjük – miből élt ezután, és hol látta meg őt először Justinianus, a bizánci trón várományosa.

Abban a korban megtörténhetett ugyan, hogy egy parasztfiúból császár legyen (Justinianus is egyszerű származású ember volt), de az, hogy egy hetéra magas posztot betöltő állami hivatalnokkal kössön házasságot, elképzelhetetlennek számított. Justinianus azonban ezen az akadályon is átlépett, és esküvőjük napján a nép már császárként és császárnéként ünnepelte őket. Theodóra erős személyisége ekkor vált csak igazán láthatóvá. Komoly energiát fektetett abba, hogy tanulmányozza és elsajátítja korának kulturális, tudományos és vallási ismereteit. Ahhoz is értenie kellett, miként tartsa helyesen a jogart, hogyan viselje büszkén, magasra tartott fejjel a koronát.

A kor – amiben uralkodtak – sok mindenben hasonlított a mi korunkhoz. Konstantinápoly az évszázadok során szinte beláthatatlanul hatalmas várossá nőtt. Vidékről számos ember vándorolt fel a városba munkát, megélhetést remélve, ott azonban erre nem sok esélyük akadt. A modern iparvárosok történetéhez hasonló „slumosodás” (*nyomornegyedek burjánzása – a szerk.*) Konstantinápolyban is végbement: a híd alatt, nyomorúságosan összetákolts konyhókban éltek tömegek, amelyek alacsonyabb tengődtek. A bűnözés és az erőszak is mindennaposnak számított. Ehhez járult a szegényeket sújtó adórendszer és az állami hivatalnokok mérhetetlen korrupciója is. A helyzetet fokozta a keresztény valláson belül zajló Szentháromság vita, ami nem egyszer gyilkos erőszakba torkollott.

Konstantinápolyban egyetlen hely akadt, ahol mindenféle vita elcsitult: a hippodrom. A legalább százezer ülőhellyel rendelkező lóversenypálya óriási félkör alakú építménye olyan zarándokhelyé vált, amelyet egyetlen császár sem mert volna bezáratni. A társadalom különböző tagjaiban felgyülemlett feszültségek itt gát nélkül felszakadhattak és lecsitulhattak. De csak egy darabig. A kialakuló lázadás vezéralakjait a császári „rendfenntartás” hamar megtalálta, és az ítélet egyértelmű volt: halál. A hóhér azonban ügyetlenül végezte a dolgát, ketten is túléltek az akasztást. A bámészködő tömegnek pedig nem kellett több, isteni jelként értékelték az eseményt. Futótűzként terjedt a halálra szántak csodálatos megmenekülésének híre a városban. A lázadás tetőpontján – amikor a palotatanács már a menekülést tervezte – Theodóra merész és büszke szavaival erőnt öntött a jelenlévőkbe, és megfordította az események menetét. Ettől kezdve befolyása a birodalom ügyeire egyre nagyobb lett. Városokat építtetett, templomokat, kórházakat emelt, vallási vitákat folytatott, és törvényeket sugalmazott.

Különösen sokat tett azokért a nőkért, akiknek soraiból ő is kikerült. A prostituált negyedet – ami egykor neki is otthont adott – leromboltatta, és a Megbánás óriási kolostorát építtette a helyére. Nagy valószínűséggel az ő sugalmazására került bele a Codex Justinianus törvénykönyvbe az a határozat is, amely megengedte

a hetéráknak, hogy szakítva korábbi életükkel, házasságot kössenek vagy kolostorba vonulhassanak. Azaz nemcsak fáradozott egykori sortársai megtérítésén, hanem a jogi eszközöket is biztosította annak érdekében, hogy kiléphessenek múltjukból. A történészek őt sejtik a mögött a törvény mögött is, amely megtiltja, hogy egy elítélt nőt férfiak által őrzött börtönökbe zárjanak. Mai szemléletünkkel nehezen érthetjük meg, mennyire korszerű és komoly nővédelmi újítások voltak ezek a szabályok abban a korban.

A történelem során szívesen emlékeztek Theodórára viszsza úgy, mint véreskezű uralkodóra. Egy bizonytalan szerzőjű könyvnek adott hitelt az utókor 17. század elején. Ki volt ő igazán – valójában nem tudhatjuk. Nagy valószínűséggel rendkívüli képességekkel és akaratral rendelkező asszony lehetett, akinek bűnei korának bűnei is voltak.

Szabó Ildikó

(Forrás: <http://sciencecaffe.com/hu/>;

Sigrid-Maria Grössing: *Nők félárnyékban*. Budapest, 2000. Fekete Sas Kiadó, 7-41.)

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Tony Campolo történetei

Jézus a másik emberben akar velünk találkozni
Teológiám alaptémája az a meggyőződés, hogy az a Jézus, aki meghalt a kereszten, feltámadt és visszajött, ebben a világban lelki értelemben jelen van. Erre a felismerésre egyik nagy példaképem, a hiteles kereszttyén, Assisi Ferenc nyomán jutottam.

A leprás

Assisi Ferencnek egyszer különös találkozása volt Jézussal. Útra indult, hogy egy csatában megvédje városát. Perugia utcáin lovagolt teljes fegyverzetben. Hirtelen egy rongyokba öltözött leprás toppant elé. Arcának egyik részét már teljesen szétrombolta a betegség. Ferenc megkérte, hogy térjen ki az útjából, de az némán állt, és nem mozdult.

Belső indításnak engedve Ferenc leszállt a lováról, odament az emberhez és pénzt adott neki, de a beteg továbbra is ott állt.

Ferenc akkor levette a köpenyét és a férfira terítette, de az még mindig nem mozdult. Végül Ferenc tenyerébe fogta a beteg arcát és megcsókolta az eltorzult ajkakat. Mikor lóra szállt és el akart búcsúzni az embertől, senkit nem látott az utcán. A beteg nyomtalanul eltűnt. Abban a pillanatban tudatosult Ferencben, hogy ebben a leprásban Jézussal találkozott.

A legkisebb testvér

Minden, lelki értelemben érzékeny embernek legalább egyszer volt már ilyen találkozása, mint Ferencnek.

Talán nem volt olyan drámai, de ha nyitott szemmel járjuk az életet, megláthatjuk Jézust – elsősorban a szegényekben és elnyomottakban.

Bizonyára már többszázszor elmeséltem azt az esetet, ami a Dominikai Köztársaság határán, Észak-Haiti egyik kicsi repülőterén történt. Egy kisrepülőre vártam, melynek vissza kellett vinnie a fővárosba. Mialatt ott álldogáltam és az eget nézegettem, egy asszony lépett oda hozzám, gyermekkel a karján. A kicsi teljesen lefogyott. Karja és lába élettelenül lógott. Hasa felpuffadt, négy- ötszöröse volt az eredeti térfogatának, nem azért, mert túl sokat evett, hanem az éhezés miatt. Az emésztőnedvek nyilván megtámadták az emésztőszervek nyálkahártyáját, ezért fújódott fel. Az asszony elém tartotta a rozsdabarna hajú, beesett arcú kicsit, és könyörögni kezdett: „Kérem, fogja a gyermekemet! Vigye el, kérem uram, a gyermekemet! Ha nem viszi el, meghal. Fogja a gyermekemet! Kérem, fogja a gyermekemet!” Megpróbáltam elmagyarázni, hogy sajnos nincs lehetőségem segíteni, hogy nem vihetem magammal a gyermekét. Próbáltam elfordulni, észre nem venni, de bármerre fordultam, az asszony makacsul tovább beszélt és könyörgött, vigyem el a gyermekét. „Kérem, vegye magához a gyermekemet!” – mondta. „Adjon neki enni! Vigye el egy kórházba! Mentse meg! Kérem, kérem!” Hogy megkönnyebbültem, mikor végre megpillantottam a kicsi repülőt! Alig ért le a füves leszállópályára, odarohantam. De az asszony mögöttem rohant és kiáltozott: „Vigye magával! Kérem, vi-

gye magával a gyermekemet! Vigye magával!” Amilyen sebesen csak tudtam, felmásztam a repülőbe és becsuktam az ajtót. Intettem a pilótának, hogy induljon. A motor felbőgött, de a gép nem indult elég gyorsan. Pár pillanattal később az asszony ott állt a repülő mellett, haldokló gyermeke a karján, és verte az ajtót. A repülő felgyorsult, végighajtott a kifutón és végre felemelkedett. A főváros felé félúton felderengett bennem a felismerés, kit hagytam ott a repülőtéren. Jézus volt! Még a nevét sem tudtam a gyermeknek, de egyszer csak Jézus szavait hallottam, ahogy a Máté 25,42-43 leírja: „*Mert éheztem és nem adtatok enni, szomjaztam, de nem adtatok inni, jövevény voltam és nem fogadtatok be engem, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg és fogoly voltam és nem látogattatok meg engem.*” És hallottam, mit válaszolok: „Uram, mikor láttuk, hogy éheztlél vagy szomjaztlál, vagy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna neked?” És Jézus válaszolt: „*Amennyiben nem cselekedtétek meg egygel a legkisebbek közül, velem nem cselekedtétek meg.*” (Máté 25,45)

Hiszem, hogy Jézus titokzatos módon ebben a gyermekben mutatta meg nekem magát, és azzal, hogy ezt a gyermeket visszautasítottam, magát Jézust utasítottam vissza. Milyen jó, hogy kegyelemből van megtartatásom és nem a saját cselekedeteim alapján! Csak Isten kegyelme ment meg mulasztásom következményeitől.

A szegények szentsége

Szent Ferenc azt tanította, hogy a szegényekre úgy tekintünk, mint egy szentségre. Úgy vélte, ahányszor egy szegény ember szemébe nézünk, az a furcsa érzésünk fog támadni, hogy az ő szemükön keresztül Jézus néz ránk.

Ahányszor arról beszélek, hogy a szegények a szentség jellegét hordják magukon, a hallgatóság soraiban a katolikusok szeme felragyog, mert a katolikusok nagyon sokra tartják a szentségeket. Hiszik, hogy a szent áldozásnál a kenyér és a bor szó szerint Krisztus teste és vére lesz. A teológiai nézetek sorának másik végén pedig olyanok állnak, mint én. Én baptista vagyok és hiszem, hogy az úrvacsorában a bor és kenyér megmarad annak, ami, és csupán szimbólumai Jézus testének és vérének. E két szélsőséges nézet között állnak az evangélikusok és anglikánok. Ők úgy hiszik, hogy az áldozás során a bor és kenyér azok maradnak, amik, de bennük Krisztus testi jelenléte manifesztálódik, jut kifejezésre. Bár egészen közönséges kenyérről és borról van szó, bennük mégis megtapasztalható Krisztus.

Ebben a teológiai vitában nem akarok állást foglalni, de úgy hiszem, hogy amit az anglikánok és evangélikusok

az úrvacsora kenyeréről és boráról tanítanak, nagyjából megegyezik azzal, amit Assisi Ferenc tanított a szegényekről és elnyomottakról. Akkor is, ha ők se nem szentek, se nem keresztények, mégis rajtuk keresztül Jézus jön hozzánk.

Ha szeretettel és gondoskodással fogadjuk őket, ezzel magának Jézusnak szolgálunk, Aki arra vár, hogy Őt ezeknek az embereknek az alakjában szeressük.

Én vagyok Jézus

A második világháború alatt a nácik egy lengyel faluba értek, összeterelték a zsidókat, sorba állították és lelőtték őket. Hatalmas tömegsírba zuhant a testük, amit nekik maguknak kellett előtte kiásniuk. Mikor betemették a sírt, senki nem vette észre, hogy egy fiú sértetlen maradt. Nagy fáradtsággal kiküzdötte magát a felszínre. Ekkorra már besötétedett. Visszarohant a faluba abban a reményben, hogy valaki befogadja, de mindenki becsapta az orra előtt az ajtót. Felismerték a fiút és tudták, hogy a kivégzendők között volt. Senki nem akart segíteni a náciktól való félelem miatt, mert azok azt is megbüntették, aki egy zsidó gyermeket befogadott. Ismét bekopogott egy ajtón, s mielőtt az asszony becsapta volna előtte az ajtót, ezt kiáltotta: „Nem ismeresz meg? Én vagyok Jézus! Hát nem ismeresz meg?” Az asszony villámgyorsan berántotta a házba. Ettől a naptól fogva úgy gondoskodott róla, mint a saját gyermekéről. Később, felnőtt korában a fiú visszaemlékezve erre a végzetes estére, nem tudta magának megmagyarázni, hogy jutott eszébe, hogy pont ezt a mondatot kiáltta. Én magam tudni vélem, hogy jutott erre az ötletre. Szilárdan meg vagyok győződve, hogy a Szentlélek adja a szánkba a szavakat az ilyen percekben (ld. 2Mózes 4,15).

Jézussal találkozni

Egy gyülekezet lelkésze egy igen szegény városnegyedben szolgált. Berendezett hát a gyülekezeti ház alagsorában egy étkezdét a környéken tanyázó hajléktalanok és lecsúszottak számára. Éjjel nappal özönlöttek a nyomorultak, hogy részesüljenek a támogatásban. Lassanként a hajléktalanok közül néhányan elkezdtek járni a vasárnapi istentiszteletre is. A jól szituált gyülekezeti tagok azonban rosszul érezték magukat ezeknek a szakadtaknak társaságában. Egy presbiter elment a lelkészhez, és így szólt: „Muszáj, hogy ezek az emberek velünk együtt ott legyenek az istentiszteleten? Nem tarthatnánk nekik egy külön alkalmat?” A lelkész így felelt: „Azt gondolom, mindenkinek lehetőséget kell adni, hogy személyesen találkozzék Jézussal.”

„Természetesen – felelt a presbiter. – Mindenkinek meg kell adni az esélyt, hogy Jézussal találkozzék. Semmiképp nem gondolom, hogy az ilyen emberektől meg kellene vonni a lehetőséget.” A lelkész válasza: „Én azonban egyáltalán nem ezekről az emberekről beszélek, én Önről beszélek!” Biztos vagyok benne, hogy a presbiter elgondolkozott. A lelkész ugyanis azt tette előtte világossá, hogy neki magának is szüksége van azzal a Jézussal való találkozásra, aki a hajléktalanok képében eljött az istentiszteletre. Az ilyen találkozások visznek előre a megszentelődésben.

Egy barátom felkeresett egyszer egy szegénynegyedet, ahol a gyülekezet jelentős munkát végzett a rászorulóknak között. Egy konyhát is működtetett. Mielőtt kinyitották az ajtókat, a konyhások rövid imádságra jöttek össze. Egyszer egy idős, színes bőrű asszony is megszólalt. Így imádkozott: „Uram, tudjuk, hogy te is ott vagy a sorban állók között. Kérlek, segíts, hogy jól bánjunk veled.”

Egy csésze kávé

Ha jó anekdotákra kíváncsi, jöjjön el Philadelphiába és sétálgasson a belvárosban. Bizonyára szerez néhány sajtóságot tapasztalatot, és része lesz különös találkozásokban is.

Egy nap dél felé a Chestnut Streeten mentem, és egy csavargó jött velem szemben. Tetőtől talpig csupa kosz volt. A bőrét vastag piszokréteg vonta be. A legfeltűnőbb azonban a szakálla volt. Majdnem a csipőjéig ért, és számtalan romlott ételmaradvány nyoma tarkította. A kezében egy McDonald's kávé tartott. Ajkát feltűnő piszokfoltok ékesítették. Hozzám tántorgott és belenézett a csészéjébe. Hirtelen felpillantott és ezt kiáltotta: „Helló, maga! Iszik egy korty kávé?” Be kell ismernem, nem különösebben vágyakoztam ilyesmire. De tudtam, hogy helyes lenne, ha elfogadnám a nagyvonalú gesztust. Így feleltem: „Persze, szívesen iszom egy kortyot.” Mikor visszaadtam a bögrét, egyenesen az arcába nézve mondtam: „Nahát, maga igazán nagy-lelkű, hogy csak úgy megajándékoz a kávéjával. Miért ért engem ez a megtiszteltetés?”

Az öreg, koszos férfi a szemembe nézett és így felelt: „Na, ma valahogy különösen ízlett a kávé, és azt gondolom, ha Isten valakinek valami jót ad, azt meg kell másokkal osztania.” Azt gondoltam: Nahát, ez megfogott! 5 dollár alatt biztos nem úszom meg. Majd megkérdeztem: "Biztos van valami, aminek viszonzásképpen örülne, ugye?" „Igen, hálája jeléül megölelhetne!” (Őszintén szólva titokban abban reménykedtem, hogy elég lesz neki 5 dollár.) Így tehát körém fonta a karját, én pedig átöleltem. Hirtelen észrevettem valamit. Egyáltalán nem

akart elengedni! Az emberek elmentek mellettünk és rám meredtek. Ott álltam hát finom öltönyömben és öleltem ezt a büzlő, koszos alakot. Kínos volt. Nem tudtam, hogy viselkedjem. Hirtelen azonban eltűnt a szégyen, és valóban érdekelni kezdett az ember. E pillanatban az idő távolságát áthidalva egy hang szólalt meg: „Mert éhes voltam. Adtál ennem? Meztelen voltam. Felruháztál? Beteg voltam. Gondoskodtál rólam? Én voltam a csavargó a Chestnut Streeten. Megöleltél? Mert amit az én legkisebb testvéremmel tetted, velem tetted.”

Menjetez Jézushoz!

Hallottam egyszer Will Campbell egy prédikációját, melyben a baptistáknál szokásos „előrehívást” kritizálta. Akik ismerik, tudják, hogy egy magát valamire tartó rendes evangéliumi lelkész a prédikációja végén felteszi a kérdést: ki szeretné Jézusnak átadni az életét, s ezeket előre hívja. Will Campbell így vélekedett:

„Remélem, lesz egyszer egy olyan evangéliumi istentisztelet, mikor a lelkész az előrehívottakhoz fordul, és ezt kiáltja: »Ne ide jöjjetek, menjetez Jézushoz! Ne hozzám jöjjetek, menjetez Jézushoz!« Erre az emberek sarkon fordulnak, kimennek az ajtón, beülnek az autójukba és elhajtanak. Majd odakiáltja a többi gyülekezeti tagnak is, akik bent maradtak: »Miért nem mentek ti is Jézushoz? Miért nem mentek egyszerűen Jézushoz?« És az emberek felállnak, kiözönlenek az ajtón. A parkoló egy perc alatt kiürül.

Elképzelem, hogy fél órával később megszólal a rendőr-őrön a telefon. Valaki ezt jelenti be: »Az öregotthonból telefonálok. Néhány örült áll az ajtó előtt, be akarnak jönni és Jézust meglátogatni. Hiába mondom nekik, hogy Jézus nincs itt! Csak néhány öreg hölgy, akik fél lábbal már a sírban vannak. De ezek nem tágitanak, hanem egyre hajtogatják: 'Jézushoz akarunk menni! Jézushoz akarunk menni!'« A következő hívás a börtönből jön. Az ör beszél: »Gyorsan küldjenek erősítést! Csupa örült áll az ajtó előtt és azt kiabálják: 'Engedjetez be! Jézust akarjuk meglátogatni! Jézust akarjuk meglátogatni!' Mondom nekik, hogy itt csak gyilkosok, tolvajok és szexuális erőszakért elítéltek vannak. Nem mennek el, egyre csak ezt kiáltják: 'Engedjetez be! Jézushoz akarunk menni!'«

Alig teszi le a rendőr az őrszobán a kagylót, újból cseng a telefon. Ezúttal a pszichiátriai intézet vezetője kér segítséget. Állítja, hogy egy csoport örült akar feltétlenül bemenni a kórházba. Ők is Jézust akarják meglátogatni. »Hiába mondom nekik, hogy Jézus nincs itt. Csak egy halom hibbant tartózkodik a házban, – de azok nem értenek a szóból. Egyre ezt kiáltozzák: 'Jézust akarjuk látni!'«

Azért mesélem el szívesen ezt a történetet, mert kiválóan érzékelteti, hogy Jézusnak szolgálunk, ha a társadalom kivetettjeinek segítünk. Bennük nem mással, mint Jézussal találkozunk.

A kacsás asszony

Egy este előadást tartottam a pennsylvaniai egyetemen. A Spruce Street és a 34. utca kereszteződésében álltam, mikor meghallottam a hátam mögött a kacsás asszonyt. Ezt a hajléktalan, skizofrén nőt, aki a holmiját reklámszatyrokban hordta magával azért hívtuk így, mert szünet nélkül hápogott. Már messziről hallani lehetett, ahogy hangosan kiáltozta: Háp-háp-háp! Éppen mellém ért.

Amíg arra vártam, hogy a közlekedési lámpa zöldre váltson, lassan felé fordultam. Különösképpen ő is éppen abban a pillanatban fordult felém. Pillantásaink találkoztak és két szív titokzatos találkozása jött létre. A Szentlélek megadta a képességet, hogy ne csak rá nézsek, hanem belé lássak. Egy mélyből feltörő erővel szemén keresztül lényem belsejébe láttam. A bennem levő Szentlélek erejével lehatoltam lelke alapjáig.

Jézus azt mondta egyszer, hogy szemünk a test lámpása (Máté 6,22). Szerintem így is kifejezhetjük: „A szem a bejárat a testhez.” Ha valaki a szemét „zavarossá teszi”, az besötétedik. A kacsás asszony szeme bejárat volt a lelkébe, és ahogy a szemébe néztem, a Szentlélek kapcsolatba lépett a lelkével. Abbahagyta a hápogást! Még sohasem tapasztaltam, hogy ez megtörtént volna,

de ebben a percben megtette! Aztán tiszteletteljes csodálkozás látszott rajta, s az arca ösztönösen megfényesedett. Körülnézett, és mintegy transzban, megszólalt: „Ez szép! Valóban gyönyörű!” Olyan volt, mintha a környező fákat és az eget intenzív módon érzékelné. Mielőtt bármit is válaszolhattam volna, a lámpa zöldre váltott. Valaki az átkelésnél véletlenül meglökte, és láttam, hogy az asszony megrázta a fejét. Aztán visszasetett skizofrén állapotába és újból rákezdett a hápogásra. Céltalanul folytatta az útját és eltűnt a gyalogosok forgatagában.

Én csak álltam, és magam elé képzeltem újból a jeleket. Ezt gondoltam: Bárcsak kicsit tovább kitartottam volna! Bárcsak több felebaráti szeretet lett volna a szívemben! Bárcsak néhány perccel tovább megmaradtunk volna a Szentlélek erejében, akkor talán nem csupán egy rövid percig tartott volna a szabadulás. Talán tartós lett volna.

Néhányan most biztos így vélekednek: Hiszen te szociológus vagy. Nem gondold, hogy a kacsás asszony esete inkább pszichiáterekre és pszichoterapeutákra tartozik? Erre csak egy válaszom van: Kétség nélkül így van! A pszichiáterek és pszichoterapeuták próbálják ki vele a tudásukat. De ha mindent megtettek, amit csak tudtak, és mégsem sikerült meggyógyítani, akkor kész vagyok hirdetni: „*Van balzsam Gileádban, mely meggyógyíthatja a lelkét azoknak, akik bűneikben megromlottak.*” (Jeremiás 8,22)

*Fordította: Czövek Olivérné
(Folytatjuk)*

ZSIDÓ ÉLET

Izrael csodái

„Nem egyedül kenyérrel él az ember, hanem mindazzal, ami létrejön az Örökkévaló parancsára...”

(5Mózes 8,3)

Hanuka 8 napos ünnepe alatt mondjuk Izraelben, hogy „*nesz gadol haja po*” azaz „*nagy csoda történt itt.*” A diaszpórában pedig, hogy „*nesz gadol haja sam*”, vagyis: „*nagy csoda történt ott.*”

Mi volt ez a nagy csoda, melyet hanukakor ünneplünk?

IV. Antiokhosz Epifanesz a Szeleukida birodalom kegyetlen uralkodója i. e. 170-ben és i. e. 168-ban is megostromolta Jeruzsálemet. A gonosz uralkodó a zsidókat bálványimádásra akarta kényszeríteni erőszakos hellenizálási törekvéseivel. Ám a hős Makkabeusok Júdás vagy Júda Makkabi vezetésével i. e. 166-ban legyőzték

Antiokhosz túlerőben lévő seregét. Újjáépítették az oltárt, amelyen a pogányok disznót áldoztak és megtisztították, felszentelték a meggyalázott második Szentélyt. Ennek emlékére nevezzük az ünnepet hanukának, ami héberül „felszentelést” jelent.

Nem ez az egyetlen ünnepünk, amely csodára emlékeztet minket.

A csodákat, melyek a zsidóságot érintették, mind örömteli ünnepeinkkel fejezzük ki, amikor megpróbáltatások utáni szabadságunkért adunk hálát a világ urának.

A zsidóság évezredek során való fennmaradása maga is csodaszámba megy, hiszen birodalmak, népek tűntek el a Föld színéről, de a zsidóság a sok megpróbáltatás, üldöztetés ellenére fennmaradt.

A csodák, amelyekben részesültünk és részesülünk a mai napig, nem a különleges képességink gyümölcsei, hanem az Örökkévaló teremtő hatalmát hivatottak megmutatni. Gondviseléséről történelmünk során megannyiszor biztosította kiválasztott népét.

A szombat megtartása azért is lényeges, mert ezzel is elismerjük, hogy a teremtés az Örökkévaló műve.

„Mert hat napon alkotta az Örökkévaló az eget és a földet, a tengert és mind ami benne van és megpihent a hetedik napon, azért áldotta meg az Örökkévaló a szombat napját és megszentelte azt.” (2Mózes 20,11)

Történelmünkben ez a nap emlékeztet az egyiptomi kivonulásra is; az elnyomásból a szabadságba, a nemzet-té váláshoz vezető útra: *„És emlékezz meg arról, hogy szolga voltál Egyiptom országában és az Örökkévaló, a te Istened kivezetett téged onnan erős kézzel és kinyújtott karral; azért parancsolta meg neked az Örökkévaló, a te Istened, hogy megtartsad a szombat napját.” (5Mózes 5,15)*

A Talmud híres mondása szerint: *„Ha Izrael fiai két szombatot megőriznének az előírt törvények szerint, azonnal eljönne a Messiás.” (Sábát 118b)*

Hóreb hegyén az égő csipkebokorban Mózesnek megjelenő Úr angyala is természetfeletti jelenség volt, hiszen hogyan történhet meg, hogy egy száraz bokor nem ég el? Ahogy Mózes eltakarta arcát, mert félt I-re tekinteni, minket is félelem, csodálkozás és tisztelet fog el a természetfeletti iránt.

Az egyiptomi kivonulást Peszach során ünnepeljük: ekkor a csodákat felidézve, mintha magunk is részesei lettünk volna, úgy kell elbeszelnünk fiainknak, így tartva elevenen tradícióinkat.

„Az Úr pedig így szólt: Láttam Egyiptomban élő népem nyomorúságát és hallottam a munkafelügyelőkre vonatkozó panaszát; igen, ismerem szenvedését. Azért szálltam le, hogy kiszabadítsam az egyiptomiak hatalmából, és hogy kivezessek arról a földről egy szép,

tágas országba, egy tejjel-mézrel folyó országba, a kánaániak, a hettiták, az amoriták, a periziták, a hívviták és a jebuziták területére. Most tehát Izrael fiainak a kiáltása felhatolt hozzám, és láttam a gyötrelmet is, amellyel az egyiptomiak kínozzák őket. Ezért menj, elküldelek a fáraóhoz, hogy népemet, Izrael fiait kivezessed Egyiptomból. Egyiptom királya nem enged el benneteket, hacsak kemény kéz nem kényszeríti. Ezért kinyújtom a kezemet, és megverem Egyiptomot mindenféle csodajellel, amelyeket közöttük művelni fogok. Arra majd elenged benneteket.”

A csodás jelenségek közé tartozott az is, hogy I. betegségekkel, csapásokkal sújtotta a tíz csapás során az egyiptomiakat, mint ahogy a zsidók előtt megnyílt a tenger, hogy Mózes száraz lábbal átvezethesse őket, majd szökőárral akadályozta meg, hogy az egyiptomi seregek utolérjék népét.

A Peszach az átlépés (elkerülés) ünnepe (pészach = átlépés /elkerülés). Őseink Niszán hó 15-én hagyták el Egyiptomot, és Sziván hó 6-án (hét hét alatt) érték el a Sináj hegyét, ahol megkapták a Tórárt.

Purim ünnepén is csodát ünnepelünk, mégpedig annak a csodáját, hogyan sikerült Eszter királynőnek Ahasveros királyt elfordítani Hámán gonosz szándékától, mely a zsidók kiirtására irányult.

József története szintén csodára utal, hiszen Egyiptom alkirálya lett, hiába akarták testvérei elemészteni őt. Mi más volt ez, mint isteni csoda, gondviselés, hogy minden természetes számítás ellenére megtörténhetett, hogy egy héber szolga börtöntöltelékéből Egyiptom alkirálya lett? Milyen logikus magyarázat lehetne erre, ha nem az, hogy sorsunkat felsőbb erő irányítja?

Gyógyítani is egyedül Isten képes, hiszen egyértelmű a kinyilatkoztatás (2Mózes 15,26): *„Én, az Örökkévaló vagyok, a te gyógyítód.”* Természetesen a csodát nem várjuk ölbe tett kézzel, hiszen az egyik legfőbb parancs, hogy az embernek vigyáznia kell rábízott életére, egészségére, és nemcsak imádkoznia kell, hanem orvoshoz is kell mennie. *„Tégy magadért, és az I. is megsegít”.*

Az Örökkévaló megmutatta a társkeresésben sikertelen Jákobnak (aki szomorú és remény nélküli volt, és aki hiába kaparintotta meg az atyai áldást, mégis menekülnie kellett), hogy a világ történései – különösen a zsidó nép sorsát tekintve – nem a dolgok természetes rendje szerint történnek. Az I. – idézi a Midrás Böráchjá rabbi, és Joszi rabbi szavait – a világ teremtése óta nem tesz mást, mint hogy „ül és létrákat alkot, valakinek leereszti, valakinek pedig felemeli a megmentő létrát”. Jákob története a zsidó nép leendő sorsát szimbolizálja: „Nem olyan az Örökkévaló alkotása, mint a hús-vér embe-

ré. A hús-vér ember létrehoz valamit, és aztán magára hagyja azt. I. azonban megteremti, és nem fejezi be...”, Ő minden pillanatban részt vesz a teremtésben és a teremtmények gondviselésében – írja a Zohár (1Zohár 205b). Az Örökkévaló megmutatta ősapánknak, hogy a természetesnek tűnő rend mögött ott a természetfölötti – „a létra melynek a teteje az eget éri”. Bölcsseink azt tanítják, hogy sorsunk az isteni gondviselés (ami maga a csoda), és nem az előre kiszámítható természetes rend keze által irányítatik. Ábrahám és Sára utódnemzésétől, tíz próbatételétől Izsák feláldozásán át, Jákob viszontagságos életén keresztül mindenütt ezt tapasztaljuk. „*Mily szépek a te sátraid, Jákob, és hajlékaid Izrael!*” Minden zsidó ember ismeri ezt a mondatot, amellyel belép a zsinagógába.

Amikor Bálák, Moáb királya (miután félt a zsidókkal harcolni) a varázslat eszközéhez folyamodott, elhívta a varázsló Bileámot (Bálámot), hogyátkozza meg Izrael népet. Bálák nem tudta, hogy Bileám nemcsak varázsló, hanem Istentől függő próféta is. Bár pénzért és barátságért szívesen átkozta meg Izrael, de Isten megváltoztatta szavait és az átok áldássá lett.

Bileám nem mondhatta, amit akart, mert I. adta szájába a szavakat, miket akarata ellenére mondott: „*Hogy átkozzák, mikor I. nem átkoz?*” „*Ez a nép egyedül lakozik, és nem számíttatik a népek sorába.*” „*Ki számlálja a meg Jákov porát és Jiszráél negyedének számát!*” Bileám átok helyett megáldotta a népet. És Bileám folytatta a legszebb áldásokat Izraelre. „*I. nem ember hogy megváltoztassa szándékát. Ő nem látja Jákovban a nép vétekeit, mert I. vele van, és a király büszkesége, mint rénszarvasnak a sarva. Mert nem fog a varázslat Jákovon. Olyan ő, mint az oroszlán, mely nem nyugszik, míg zsákmányt nem ejt.*” Majd: „*Milyen szépek a te sátraid Jákob és hajlékaid Izrael.*” „*Aki megáldja Izrael, maga is áldott lesz, aki megátkozza, az elátkoztatik*”.

Sorolhatnánk még a bibliai csodákat, de az újkori Izrael is bővelkedik a csodákban. Hazánk több háborút viselt és visel folyamatosan kikiáltása óta. Az 1967. júniusi „hatnapos háború” előtt és azóta is sorozatosak a határ menti fegyveres összetűzések, szerte a világon zsidó és izraeli személyek, intézmények ellen elkövetett terrorakciók. Irak, Szaúd-Arábia és Kuvait egységeket küldött Izrael két szomszédos ellenségéhez. Libanonból az 1968-ban megalakult Palesztin Felszabadítási Front terroristái lőttek észak-izraeli településeket és a tengeren titokban átkelve izraeli városokban gyilkoltak civileket (pl. Rosh-Hanikrán, Nahariján). Golda Meir miniszterelnök és Moshe Dayan védelmi miniszter és a vezetők szilárd meggyőződése volt, hogy az 1967-es hatnapos háború elrettenti Izrael ellenségeit.

Am a feltétel nélküli szovjet támogatás képessé tette az arab országok katonai és gazdasági erejét egy újabb háborúra. 1973. október 6-án (5734. Tishrei 10.) Jom Kipur napján sorozatos légi, páncélos és tüzérségi támadásokkal Egyiptom és Szíria támadást indított Izrael ellen a Szináj- és a Golán-fennsíkon. Ez a háború, mely majdnem 3 hétig tartott, Izrael egyik legreménytelenebb harca volt. Izrael vezetői azért sem számítottak háborúra, mert Ramadan ünnepe volt Egyiptomban. Mégis, október 6-án 13 óra 50 perckor a Szezi-csatorna keleti partján 500 izraeli katona védekezett 80 ezer egyiptomi ellen, a Golán-fennsíkon 180 izraeli régi tankot ért 1400 új szovjet T-62-es szíriai tank támadása. 20 ezer szovjet „tanácsadó” segítette az egyiptomiakat, a szíreket pedig irakiak, kuvaitiak és szaúdiak. Titokban szovjet egységek is érkeztek Damaszkuszról.

Az izraeli katonákat felkészületlenül érte a támadás. Szír kommandósok helikopterről leereszkedve elfoglalták a Hermon-hegyen lévő izraeli radarállomást. A Szináj-fennsíkon két nap múlva az egyiptomi csapatok a Szezi-csatornán átkelve már az 1969-ben megépített Bar-Lev erőd-vonalat is elérték. A Negev sivatagban az elszórt kis csapatokat az arabok körbezárták. A túlerővel az izraeli katonák akár annak idején a makabeusok, hősiesen és találékonyan harcoltak a túlerővel szemben. Ami Fischer például beásott és körbezárt bajtársait egy markológéppel „szedte ki” az egyiptomi gyűrűből.

Az egyiptomi fronton az izraeli erők átlépték a Szezi-csatornát. Szíria és Egyiptom kénytelenek voltak beletrödni a vereségbe. E térségben a mai napig is minden, a békére irányuló törekvés kudarcba fulladt. Továbbra is harcok követték és követik egymást, intifádák, terrorcselekmények.

Emellett valódi csoda, hogy egy olyan ország, mint Izrael, ipari-technikai nagyhatalommá nőtte ki magát úgy, hogy a mai napig a nemzeti jövedelem több mint 70 százaléka a védekezést szolgálja. A világ legnagyobb gyémántkereskedelmi központja itt található, nem beszélve a high techről. Ez is csoda.

De a legnagyobb csoda számunkra a béke eljövetele lenne, ahogy Avram Herszko a Nobel-díjas tudós nyilatkozott e sorok írójának néhány éve.

Jómagam a nagy tudóssal és sokakkal együtt abban reménykedem, hogy az Örökkévaló segítségével rövidesen béke lesz az olajfák alatt.

„*Osze sáalom bimromáv, hú jáaszze sáalom álénú válkol-Jiszráél, v'ál-kol-b'né Ádám*”: Ő, aki békét teremt legfontosabb, adjon békét nekünk és egész Izraelnek és a föld minden lakójának!

Schlesinger Hanna, Tel-Aviv

IFI SAROK

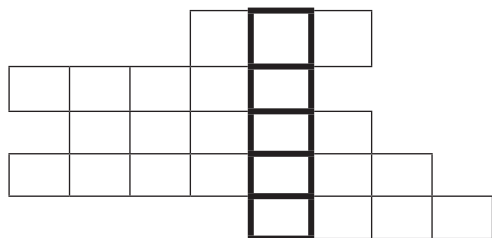
A csoda szóról elsőként egy régi, szép zsidó ünnep, a hanuka jutott eszembe, illetve egy játék, amit ilyenkor szoktak játszani a gyerekek. Hanuka ünnepéből a csodát, a fényeket, a hitet és a bátorságot lehet kiemelni és persze a játékokat, amiben most nektek is részetek lehet.

Tehát négy rejtvény:

1.

2.

- a) Ez volt a foglalkozása Józsefnek, Mária férjének:...
- b) Próféta, akinek Ninivébe kellett mennie embereket téríteni, de ő inkább Tarsis felé indult:...
- c) A bibliai sorrendben a negyedik evangélista:...
- d) Király, aki a gyermek Jézus életére tör:...
- e) Prófétaasszony, aki egy Simeon nevű férfival együtt megáldotta Jézust, amikor még kisgyermek volt:...

3. Fejtsd meg a kódokat!

a = ☞, e = ∞, é = ★, m = ④, n = ⑤, r = ⑨, t = ①

① ★ ⑨ ① ★ ⑤ ①

— — — — —

4. A következő betűket húzd át: a,r,z,u,i,p,ő! A megmaradt betűkből összeáll a negyedik szó.

oarza zuit őuzi zit

Ha érdekel, utána nézhetsz, mi is pontosan ez az ünnep, és milyen játékokat játszanak: <http://www.zsido.hu/vallas/hanuka.htm> oldalon. Boldog új esztendőt kívánok! Tdke

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

Ha Jézus lelke és szava nem tenne új csodákat

A kompozíció (*Mélységes mélyből kiáltok Hozzád – Aus tiefer Not schrei' ich zu dir*, BWV 38) 1724. október 29-én hangzott el először Lipcsében. Szövege (a 4. tétel kivételével) Luther 1524-ben írott (a 130. zsoltár gondolatait visszhangzó) koráljából merít, s így erőteljesen kapcsolódik a Szentháromság ünnepe utáni 21. vasárnapra rendelt evangéliumi textushoz (János 4, 47–54), amely a hit mélysége és a bekövetkező események, csodák közötti szoros kapcsolatot példázza: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek...”

1. Korál (kórus): Luther koráljának első strófája motettaszerűen csendül fel. Minden egyes korálsor négyszólamú fúgaként indul, amelyben a hangzást (utolsó belépőként) mindig a szoprán koronázza meg, méghozzá a koráldallam méltóságteljes, kétszer lassabb megszólaltatásával. A 6. sornál, ahol a „bűn és igaztalanság” (*Sünd und Unrecht*) számbavételéről esik szó, burjánzó kromatikus csúszások, váratlan disszonanciák teszik bizonytalanná az addig szilárd hangnemi folyamatokat: *Mélységes mélyből kiáltok / Hozzád, irgalmas Isten. / Kegyesen fordulj felém, / Ó, hallgasd meg imám! / Ha te mindazt számba veszed, / Ami bűn és igaztalanság tétetett, / Ki állhat meg előtted?* (A mű a világhálón meghallgatható: <https://www.youtube.com/watch?v=zjHzIFWKPOA>)

2. Recitativo (alt): Az énekbeszéd elején hosszan hallható, megnyugtatóan szilárd orgonapont a sátán említésére kilendül nyugalmából, az ördög „csalása” (*Trug*) tritónusz-disszonanciával emelkedik ki. Az énekbeszéd végül ismét nyugodttá, konzónánssá válik; legvégén kérdőjelszerűen nyitva maradó félzárlat érzékelteti, az „új csodák” (*neue Wunder*) a következő tételekben várnak ránk: *A vigasztalás és a bűnbocsánat / Egyedül Jézus kegyelméből lesz a miénk, / Mert a sátán ármánykodása és csalása miatt / Az ember élete / Utálatos lett Isten előtt. / Mi adhatná hát / A lélek örvendezését imáinkhoz, / Ha Jézus lelke és szava nem tenne új csodákat?*

3. Ária (tenor): Talányosan indul a két oboa és continuo-kíséretes tenor-ária: üteme mintha 3/2-es lenne, azonban rövidesen kiderül, 4/4-ről van szó. E furcsa metrikai ambivalencia vajon a szenvedéseket, a bi-

zonytalanság miatti szorongást érzékelteti? Való igaz, a dallamok is zaklatottak, töredezettek, csupán egy-egy ütemben simulnak skálaszerűen melodikussá – akkor, amikor elhangzik a vigasztaló szó (*Tröstwort*): *A szenvedések között is hallom már / A vigaszt, Jézusom szavát. / Ezért te, szorongó lélek, / Bizzad magad Isten jóságára. / Igéje szilárdan megáll, / Vigasztalása tiéd marad örökre.*

4. Recitativo (szoprán): Egészen különleges recitativo következik: a continuo-basszusban ugyanis Luther koráldallama szól, váratlansága miatt szinte felismerhetetlenül, egyben különös, nehezen megfogalmazható, idegenszerű hatást téve. A kantáták alapos kutatója, Alfred Dürr szellemesen feltételezi, hogy mivel ennek a tételnek a szövege tér el leginkább Luther koráljától, ezért idézi meg Bach magát a koráldallamot, így ezt az új szöveget is szorosan a reformáció atyjához kapcsolva. Alaposabban a hangok és a szöveg mögé nézve azonban valami furcsát, nyugtalanítót vehetünk észre! A különös megoldás ugyanis zavarba ejtő konfliktust okoz. A „gyenge hitű” szólista „ingadozó alapokra” panaszkodik – miközben a basszusban a sziklaszilárd Luther-korál szól! Az énekes ráadásul (mintha „nem hallaná” a korál-alapot) szinte folyamatosan disszonáns hangközöket szólaltat meg; vagyis nyilvánvalóan nem az alappal „van baj”, hanem a szólista érzékelésével, aki (szinte mindvégig) nem ismeri fel segítőjét, a korál megváltást hordozó dallamát. Nem látja, pedig ott van a szeme előtt, nem hallja, pedig folyamatosan hallatszik: *Ó, olyan gyenge a hitem, / És bizalmam ingadozó alapokon áll. / Szívemet gyakran kétségbe ejtik / Új meg új jelek. / Hogyan? Nem ismered a segítődet? / Egyetlen vigasztaló szavára / – Bár talán már nem is várod azt – / Eljön majd a szabadulás órája. / Bizzad életedet a Mindenható kezére, / És reménykedj az Ő igazságában!*

5. Tercett (szoprán alt, basszus): Szomorúság és vigasz ellentéte fogalmazódik mesteri ellenponttá e tételben. Míg a „bánat” (*Trübsal*) – majd később a „szorultság és aggódás” (*Not, Sorgen*) – dallama fájdalmas szűkített tercet ír körül, a „vigasztalás reggele” (*Trostes Morgen*) győzelmes, felfele törő hármashangzattal és örvendező melódiahajlításokkal köszönt be: *Hogyha*

*bánatom van, mert láncként / Egyik baj a másikra to-
lul, / Megváltóm mégis megszabadít, / S rólam mindez
hirtelen lehull. / A szorultság és az aggódás éjjelére /
Felvirrad hamarosan a vigasztalás reggele.*

6. Korál: Ritka megoldásként, erős disszonanciával indul a zárókorál. Az akkord különös, tág felrakása még jobban kiemeli a basszus és tenor között feszülő

„diabolikus” hangközt, a tritónuszt (d-gisz), amely az ének lelegejére kerülve letagadhatatlanul felfedi a bűnököt: *Bármily sok is a mi bűnünk, / Még több az Úr kegyelme; / Kész ő mindig, hogy a bűnöst / Karjával fölemelje. / Ő Izráel hű pásztora, / A nyáj az ő tulajdona, / Ő a mi szabadítónk.*

Göncz Zoltán

HÍRMOZAIK

Pál, Titusz és mi

Ebben a címben lehetne összefoglalni, amiről az első adventi vasárnapot megelőző szombaton beszélgettünk mintegy negyvenen Kisvárdán. A hozzászólásokból kiderült: különfélék vagyunk, másképpen éljük meg a problémáinkat, de lelkünk mélyén mindannyian áldást akarunk jelenteni a környezetünk számára. Erre tanítottak az igemagyarázatok, beszélgetések. Mivel sokan az újbóli találkozás mellett tették le a voksukat, ebből arra következtettünk van még mit megbeszelnünk, van igényünk, hogy Pál és Titusz mellett, mi is Isten szerinti férfiakká váljunk.

Mosolygár – adjukossze.hu – Oltalom Karitatív Egyesület

Segítsen, hogy a legszegényebbek is bátran mosolyoghassanak!

A fogorvosi rendelő egy hajléktalan számára ugyanolyan fontos, mint egy otthonnal rendelkező átlagembernek. Neki is szüksége van ép fogsorra, hogy ne okozzon problémát a mindennapi étkezés vagy egy állásinterjú kedvezőbb benyomást keltsen.

Éppen ilyen fontos az is, hogy szegyenkezés nélkül kimutassa kevéske, az életében megjelenő örömét egy széles mosollyal.

Az Oltalom Karitatív Egyesület 1989-ben olyan emberekért jött létre, akik a társadalom perifériáján élnek, segítségre szorulnak. A szervezet 1993 óta működtet egy kórházat, amely 1997-ben egy fogászati szakrendelővel bővült. A fogászatunk évente több száz hajléktalant lát el. Sajnos a fertőtlenítés során az eszközeink korrodálódnak, kopnak, ezért szükségessé vált cseréjük, hogy folytathassuk munkánkat.

Ez 500.000 forintba kerül. A szervezet a jelenlegi kiadások mellett erre már nem tud költeni, ezért fordu-

lunk Önökhöz, Hozzátok, hogy a segítségetekkel tovább dolgozhasson a Mosolygár.

- 1000 forintból egy új fogkőkaparót vehetünk.
- 2000 forintból 4 darab új fogtükröt vehetünk.
- 5000 forintból egy egész sorozat korona eltávolító fejet vehetünk.
- 10000 forintból az összes fogszondát megvehetjük.
- 20000 forintból 18 új fogót vehetünk.

Elérhetőség: Iványi Ábel, E-mail: ivanyiabel@wjlf.hu,
Telefon: (06-70) 337-49-37. Internet: www.adjukossze.hu/kezdemenyezes/Mosolygár

Adományozás

Hálás köszönet folyamatos támogatásukért! Ha munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken (melyet kérésre postázunk), vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: metegyhaz@wjlf.hu. Banki utalás esetén számlaszámunk: 11708001-20520-380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Képes beszámoló

Rendezvényeinkről rövidfilmeket a www.wesleystudio.hu-n, folyamatosan frissülő honlapunkon láthatnak, és megtalálhatnak bennünket a Facebook-on is – mind az egyházat, mind a Wesley Stúdiót.

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

ÉRDEKESSÉGEK A NAGYVILÁGBÓL

A hit csodát is tehet! – Az imádság gyógyító ereje

Ha van hited és használod is, csökkentheted a depressziódat, a szívbetegségedet vagy más betegségedet, bajodat is.

Egy kórházi kísérlet folytán megkértek egy imacsoport, hogy járjanak be mindennap egy kórterembe, és mondjanak imát a műtéttől lábadozó, súlyos betegek fölött. Két hét elteltével ennek a kórteremnek a lábadozó egyértelműen és jelentősen előrébb tartottak a gyógyulásban, és egyikőjük állapota sem rosszabbodott, szemben a szomszédos kórterem hasonló betegeivel, akikről ez nem volt elmondható.

Egy másik kórházban „nehezítették a kísérletet”. Itt is felkérték imádkozásra a hívőket az egyik kórterem betegeiért – ám egyetlenegyszer sem mentek be hozzájuk, és a betegeknek sejtelmük sem volt a kísérletről, illetve hogy imádkoznak értük. Mégis – és ez már nem fogható a pszichológiai hatásokra – az eredmény éppolyan nagy hatásfokú volt, mint az első esetben!

Az egyik beteg, akinek sikerült túlélnie egy nyirokrákot – és csontvelő átültetésén esett át –, azt mondta a műtét után, hogy a hite és a rendszeres imádkozás erőteljes és békességet adott neki. Talán ez az oka, hogy oly sokan fordulnak a hithez a gyógyulásért.

Amerikai kutatók szerint a hívők jobbra derülátók, erősebb az önbecsülésük és a társadalmi támogatottságuk, ezek mind olyan tényezők, amelyek jót tesznek az egészségnek.

A kutatók azt tapasztalták, hogy azok a gyászolók, akik a vallás segítségével igyekeznek boldogulni, ritkábban szorulnak orvosra.

Az imádkozás segít a szívbetegségben, a magas vérnyomásban vagy a rákban szenvedőknek.

Hogy a hit gyógyít-e, az még vitatott, de a közelmúltban erre nézve pozitív tanulmányok láttak napvilágot.

1. Depresszió ellen

Egy felmérés szerint a kórházban lévő betegek közül a vallásosabbaknál ritkábban léptek fel depressziós tünetek. Mentális állapotuk pedig jobb volt, mint a nem hívőké.

Állítólag ugyanezek felmérést végeztek egy állam szegényei között, akik között szintén kevesebb volt a depressziós a vallásosak között, mint a nem hívőknel.

2. Szívbarát

Orvosok megállapították azt is, hogy a rózsafüzért morzsoló felnőttek tüdő- és szív működése jobb, mint azoknál, akik nem hisznek semmiben. Megállapították azt is, hogy azok, akikért tudtukon kívül imát mondtak, gyorsabban gyógyultak, mint azok, akikért senki sem mondott imát.

3. Jobb hangulat

A hit nagyon jó kedélyjavító is. Azok, akik rendszeresen imádkoznak optimistábbak, így egy műtét előtt bizakodóbbak, mint nem hívő társaik. Akik Istenhez fohászkodnak, gyorsabban gyógyulnak meg a műtétek után.

Forrás: metropolita.hu (<http://metropolita.hu/2009/01/28/a-hit-csodat-is-tehet-az-imadsag-gyogyito-ereje>)

Helyek, ahol a csodák történtek

Mítoszok, legendák, csodák öveznek számos pontot a földgolyón. A leghíresebbekből:

Templomhegy – Jeruzsálem

A jeruzsálemi óvárosban lévő Templomhegy a Siratófallal, a Szent Sír templommal és az Al-Aqsa Sziklamecsettel három világvallás, a zsidó, a keresztény és az iszlám szent helye egyben. A zsidók állítják, itt építtette Salamon király a zsidók első templomát, amelyből csak a Siratófal maradt meg. A muzulmánok hite szerint Mohamed arról a szikláról emelkedett a mennybe, amely most a mecsetben van. A keresztények számára pedig Jeruzsálem Jézus városa, ahol kínhalt szenvedett, ahol feltámadt és ahová majd az ítélet napján visszatér.

Ayers Rock – Ausztrália

A világ leghíresebb hegye mintegy 600 millió éves. Az Uluru, ahogy a helyiek nevezik, az ausztráliai őslakosok spirituális központja, hitük szerint ott kezdődött a világ teremtése. Különleges élményben lehet része az odalátogatóknak mindennap napfelkeltekor és napnyugtakor, ugyanis a fény hatására a hegy különféle színekben – a sárgától a sötét mályvaszínűig – pompázik.

Santiago de Compostela – Spanyolország

A Szent Jakab zarándokút – amit spanyol neve (Camino de Santiago) után El Caminónak is neveznek – Spanyolország galíciai tartományának fővárosába, Santiago de Compostelába vezet. A hagyomány szerint az ottani székesegyházban vannak Szent Jakab apostol földi maradványai, és ez az út Jeruzsálem és Róma után a keresztény zarándoklatok egyik legfontosabb célpontja.

Stonehenge – Anglia

Anglia déli részén körülbelül húsz lépés sugarú körben, egymástól azonos távolságra négy méter magas, szürke, nyers kőtömbök állnak, amelyekre szintén egyforma köveket fektettek. Ez Stonehenge, amely több mint 5000 éve létezik, bár már csak romok maradtak belőle. Sokféle mítosz kering a különös kőépítményről, és a valóság talán sosem derül ki. Régebben azt hitték, a kelták emelték. A mai nézet szerint sokkal régebbi, minden bizonnyal a neolitikumból származik. Minden évben június 21-én, a napfordulókor ezrek gyűlnek itt össze. Ilyenkor a Nap közvetlenül a kör közepe felett megy fel. Stonehenge 1986 óta a világörökség része.

Mekka – Száid-Arábia

A Kába a mekkai mecsetben az iszlám szent helye. Oda falazták be annak a fekete kőnek a darabjait, amit állítólag Ádám kapott Gábel arkangyaltól, hogy a kő elnyelje bűneit, miután kiűzetett a paradicsomból. Később az arkangyal Ábrahám prófétának ajándékozta, hogy templomának sarokköve legyen. A muzulmán

hívóknak, ha anyagi helyzetük és energiájuk engedi, életükben egyszer el kell oda zárándokolniuk.

Lourdes – Franciaország

A lourdes-i sziklabarlang az egyik leglátogatottabb keresztény zarándokhely. Ott állítólag 1858. február 11-én, majd utána több alkalommal megjelent a Szűzanya a későbbi Szent Bernadett előtt, és kérte, építsenek templomot a barlang bejáratánál. Az ott fakadó forrásnál azóta több csodálatos gyógyulást jegyeztek fel. A lourdes-i jelenések és csodás gyógyulások hatására II. János Pál pápa elrendelte, hogy február 11-e a római katolikus egyház hívei számára a betegek világnapja legyen.

Allahabad – India

Minden 12 évben összejönnek a hinduk, hogy megünnepelejék a Maha Kumbh Mela nevű zarándokünnepet, Allahabadban. Az India északi részén lévő városban található a Gangesz, a Yamuna és a Saraswati folyó. Több millió hindu vállalkozik ilyenkor arra, hogy megfürödjön a szentnek számító vízben, azt remélve, így megtisztulhat bűneitől.

(Forrás: Internet)

HAVI ISTENTISZTELETI REND

2015 – A Fény Nemzetközi Éve

Az év igéje: „Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére” (Róma 15,7)

JANUÁR

Január hónap igéje: „Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” (1Mózes 8,22)

Istentiszteletek		Bibliórák	
Január 1. Újév napja	<u>Galata 3,23-29</u> Lukács 2,21 1 Mózes 17,1-8		
Január 4. Újév 1. vasárnapja	<u>1 Péter 4,12-19</u> Máté 2,16-23 Ézsaiás 61,1-11	Első hét	Isten rendje a természetben „Míg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.” (1Mózes 8,22)
Január 11. Vízkereszt utáni 1. vasárnap	<u>Ézsaiás 42,1-9</u> Lukács 2,41-52 Róma 12,1-5	Második hét	Isten rendje a társadalomban „Ti szolgálátok, szót fogadjátok mindenben a ti test szerinti uratoknak.” (Kolossé 3,22-25)
Január 18. Vízkereszt utáni 2. vasárnap	<u>2 Mózes 33,14-23</u> János 2,1-11 Róma 12,6-16	Harmadik hét	Isten rendje a gyülekezetben „Ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok.” (1Korinthus 12,13-31)
Január 25. Vízkereszt utáni utolsó vasárnap	<u>2 Mózes 3,1-15</u> Máté 17,1-9 2 Péter 1,16-21	Negyedik hét	Isten rendje a generációk között „Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik”. (Efézus 6,1-4)

Egyperces áhítat minden napra

Január 1. csütörtök

Jób 5,8-9

„...én Istenre bízám ügyemet, Aki nagy... dolgokat művel és csodákat...” (8.9)

A Jóbot nyomorúságában felkereső Elifáz megbotránkozik barátja keserű, már-már átoknak tekinthető szavain. Avval próbál vele szemben érvelni, hogy Isten nem bünteti az ártatlant, ezért illő bűnbánattal a próba bennünk rejlő okait keresnünk, s hódolnunk rendíthetetlenül a csodákat („melyeknek száma nincsen”) művelő Mindenható előtt. A szenvedő embernek azonban nem figyelmeztetésre, még kevésbé kioktatásra van szüksége, hanem együttérzésre és gyöngéd szeretetre. Maga a cselekedeteiben olykor kifürkészhetetlen Isten is ezt várná tőlünk. Csoda lenne, ha ösztönösen így viselkednénk?

Január 2. péntek

1Mózes 21,1-8

„Nevetést szerzett az Isten énnekem; aki csak hallja, nevet rajtam.” (6)

A csoda az, hogy Sára idős kora ellenére gyermeket szülhet. Az emberek azonban a szájukra veszik, mert nagyobb élmény számukra a természet megszokott rendjébe nem illeszkedő furcsaság felett gúnyolódni, mint álmélni és ujjongani. Ne jöjj zavarba, ha Isten olyasmivel ajándékoz meg, ami kisszerű emberek értelmét meghaladja. Bátran és önfeledten merj kacagni!

Január 3. szombat

2Mózes 3,1-12

„Odamegyek, hogy lássam e nagy csodát, miért nem ég el a csipkebokor?” (3)

Azok a legszebb csodák, amikor a világ Ura a legegyszerűbb eszközöket használja meghökkentésünkre és megszólításunkra. Mózes rövidesen tapasztalatok sokaságát szerzi arról, hogy a Teremtő ura a természet erőinek. Másrészt meg kell erősödni abban a gondolatban is, hogy szedett-vedett, erőtlen népe – az Úr oltalma alatt – egyszerűen elpusztíthatatlan. Mindehhez azonban „oda kell mennie”, közel szegény kis nyugös népéhez, hogy minden nap részese lehessen a csodának.

Január 4. vasárnap

2Mózes 13,17-22

„Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép előtt.” (22)

Isten népe iránti hűsége olyan bizonyos volt, hogy talán el is vesztette csoda jellegét. A tűz is csoda és a felhő

is. A teremtés eleve volt csodái. Mindennapos használatuk azonban a megszokottság tapasztalatával jár. Ám átélni mindebben az Úr oltalmazó és vezető támaszát – nos, ez nagy kiváltság.

Január 5. hétfő

2Mózes 16,12-21

„... megmérték... és annak, aki többet szedett, nem volt fölöslege, és annak, aki kevesebbet szedett, nem volt fogyatkozása: kiki annyit szedett, amennyit megehetett.” (18)

Egy tagjairól gondoskodni akaró családokból álló nép „kenyérkereseti” gondja közös ügy. Isten bőven biztosít annyit számunkra, amennyiből mindenki jóllakhatna. Nem volna nélkülözés, ha nem lenne harácsolás, ha mindenki annyit gyűjtene, amennyit „megehet”. Ha fölösleged van, más elől vetted el.

Január 6. kedd, Vízkereszt ünnepe

2Mózes 14,19-29

„... szárazon mentek az Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig köfal gyanánt voltak nekik jobbkezüik és balkezüik felől.” (22)

Lehet, hogy megmagyarázható természeti jelenséggel van dolgunk. Máskor is szabaddá válhatott a meder a kitartó széljárás hatására. De pontosan ebben a szorongatott pillanatban, és éppen addig, amíg a védtelenek el nem érik a biztonságos túlpartot? A tenger hullámai pedig, melyek „normális” esetben a vesztüket okozták volna, most a védelmüket szolgálták. Ne félj, az Úr nem hagy magadra ellenségeid állhatatos támadásai alatt. Szabad utat biztosít neked. Vízkereszt üzenete is ez: Megváltóm kegyelméből védelem alatt állok.

Január 7. szerda

2Mózes 17,1-7

„...odaállok elődbe a sziklára... és te sújts a sziklára, és víz jön ki abból, hogy igyék a nép...” (6)

Felelősséggel megáldott vezető! Nem az a dolgod, hogy az elhívó Istennel szemben a zúgolódók élére állj, és azt kérdezd: hol van most ebben a kősvatagban az éltető forrás!? Hanem mozgass meg minden követ, hogy megitathasd a szomjazókat. Az Úr nem fordított neked hátat. Ott áll előtted!

Január 8. csütörtök

2Mózes 12,8-12

„Derekaitok felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok a kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr páskhája az.” (11)

Nem lehet kényelmesen nekiheveredve lakmározni. Nem lényegtelen a fogásrend és a szervirozás, de a szabadság csodája fontosabb. Ha megadatik, egy kellemes vacsorányi időt sem várhatunk. Majd a boldog, emlékező utódok adomáznak és eszegetnek önfeledten..!

Január 9. péntek **4Mózes 21,5-9**

„...ha a kígyó valakit megmart, és az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”(9)

A kígyómarás a szabadságukat visszanyert választottakkal is végezhet. Ezért körültekintően és a szabályokat tisztelve kell a vándorlást folytatniuk. Ha mégis vétkeznének az Úr ellen, az Ő végtelen kegyelme gyógyulást kínál. Az eszköz szokatlan és meghökkenítő: a legyőzött ellenség felmutatott jelére tekintve nyerhetünk új életet. Nem tankönyvi gyógyterápia ez, hanem lehetőség, hogy megtapasztaljuk a hit csodáját.

Január 10. szombat **4Mózes 22,21-35**

„... meglátott engem a szamár; és kitért előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna téged, őt pedig életben hagytam volna.”(33)

A csoda nem is az, hogy a szamár megszólalt, hanem hogy értelmesebbnek bizonyult gazdájánál, aki bár ismerte Ura véleményét, mégis elindult a haszonnal kecsegtető nagy kalandra. Amikor az engedetlenség útjára tévedsz, még a háziállataid is megszegyeníthetnek, melyek ösztönösen engedelmeskednek az isteni parancsnak „tudva”, hogy az életük függhet ettől.

Január 11. vasárnap **Bírák 7,15-22**

„... mindenki ott állott a maga helyén a tábor körül.”(21)

Gedeon nem volt tapasztalt hadvezér vagy politikus. Különösebben bátor ember sem. De szerette a népét, kész volt legyőzni félelmét és engedelmeskedett az Úrnak. Katonáit is így válogatta össze. Sajnálatos, hogy a mintegy harminckétezer harcos közül mindössze háromszázat tudott kiválasztani; olyanokat, akik nem tartották haditervét örültségnek, és akik mindvégig kintartottak a maguk helyén az éjszakában, gyakorlatilag fegyvertelenül, az összehasonlíthatatlanul nagyobb túlerővel szemben. Az Úrért és Gedeonért. Az a csoda, hogy ilyen kevés alkalmas embert talált, vagy ellenkezőleg: csodálatos, hogy ilyen alkalmas és hűséges társakra lelt ilyen rövid idő alatt. Ha Isten hív, ne várj alkalmasabb időre és nagyobb támogatói körrel!

Január 12. hétfő **1Királyok 13,1-34**

„...beteljesedik az, amit kiáltott az Úrnak beszédével...”(32)

Egy ismeretlen próféta bukkan fel Béthelben, Jeroboám idejében, hogy ítéletet mondjon a minden erkölcsi gátat felszámoló istentelen, öntörvényű király gonosz önkényuralma felett. A sértett uralkodó le akarja tartóztatni, de vádló keze elszárad és csak a próféta imájára gyógyul meg ismét. A megszeppent király meg akarja vendégelni és jutalmazni Isten emberét, aki az Úr parancsa szerint elutasítja ezt. Ám egy másik ismeretlen, eddig hallgató helyi próféta mégis visszacsábítja „kollegáját”, és asztalához ülteti. Majd végzetes ítéletet mond a balgaságában megbicsaklott társa felett. Oroszlán öli meg az igazlelkű naiv embert. A vén próféta elsiratja, és úgy végrendelkezik, hogy testét ezen igaz ember mellé temessék majd, mert minden beteljesedik majd, amit megjövendölt. Ítéletes csodák sora. Félresiklott prófétai küldetés. Beteljesedett jövendölés, ami nem menti meg azt, aki más dolgokban engedetlennek bizonyult. Akire csodát bíznak, azt szigorúbban ítélik...

Január 13. kedd **1Királyok 17,1-16**

„...sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ad a földnek színére.”(14)

A büntetésül kapott aszály csoda, és az, ahogy Isten kegyelme megtartja nemcsak a prófétát, de azt az özvegyasszonyt is, aki kész volt a hit vakmerőségével és kockázatával a kevéske lisztjéből és olajából a nála nincstelenebb embert megvendégelni. A szükség idején adni ezt jelenti: megnyitom az otthonomat Isten csodái előtt.

Január 14. szerda **2Királyok 4,1-7**

„... csak egy korsó olaj.”(2/c)

Elizeus Illés tanítványa volt. Csoda-e, ha az ő életében is felbukkan az elapadhatatlan olaj korsója? A történet fontos eleme, hogy a megmentés eszköze az asszony tulajdonában lévő, de általa „csak” elégtelen mennyiségnek ítélt maradvány. Ne mondd, hogy semmi sincs! Hadd áldja meg az Úr azt, amid van, ha nem is becsülted sokra.

Január 15. csütörtök **2Királyok 19,20-36**

„... legyen ez jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, ami magától terem; de a harmadik esztendőben már vettek és arattok...”(29)

Az istenfélő Ezékiás királyt is megszorogatta a nála hatalmasabb asszíriai király. Isten azonban időről-időre megalázza a magukról megfeledkezett és tükörképükben istent látó földi hatalmasokat. A csodajel, mely igazolja, hogy az Úr népe mellett áll, nem az ellenség

megsemmisülésében, hanem az élet fokozatos visszatérésében mutatkozik meg. Ne légy mohó és elégedetlen, ha még csak „a hulladék termésénél” tart ügyed...!

Január 16. péntek **Dániel 3,7-30**
„... semmi sérelem nincs bennük, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé.” (25)

Nem kétséges, hogy hitünk és elveink mellett kiállni mindig kockázatos dolog. De van-e tisztességes másfajta lehetőség? Az is állandó kísértésünk, hogy kevesen vagyunk. Pedig legalább eggyel többen! Nem is gondoltuk, ellenségeink pedig elképzelni sem tudták, hogy a halálra ítélt maroknyi csapat a végveszély pillanatában törvényszerűen megszorodik. Valakivel, Akinek „ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé”.

Január 17. szombat **Dániel 6,15-28**
„Az én Istenem elbocsátotta az ő angyalát, és bezárta az oroszlánok száját és nem árthattak nekem...” (22)

Mindig volt udvari (vagy munkahelyi) intrika, amit a hívó ember sem úszhat meg. De nem válhatunk mégsem gazemberek martalékvává. Istenünk, akinek rendíthetetlenül ablakot nyitunk naponként, ítélő Ura minden földi (kis)királynak. És az oroszlánok is elsősorban neki engedelmeskednek. Kockáztasd meg, hogy inkább iránta maradsz hűséges és engedelmes, és csak neki hódolsz.

Január 18. vasárnap **Jónás 2,1-11**
„És szólt az Úr a halnak...” (11)

A tudósok – úgy gondolják, hogy – jól haladnak a delfinek „nyelvének” megfejtésében. Jónás, szegény, erről mit sem tudott, ráadásul egy másfajta hal gyomrában találta magát. Bizony, sokszor nem találjuk a megfelelő „jelszót”. Ilyenkor úgy véljük, ha mi nem, akkor más sem tud kimenteni minket a cet gyomrából. De van Valaki, Aki ellentmondást nem tűrő módon szólhat a nagy halnak. Megteszi még akkor is, ha engedetlenül ellenkező irányba indulva, természetellenes helyzetben, a világ végén, a tenger fenekén volnánk. Igen, ez a csoda, hogy Ő akkor is, elveszett állapotunk ellenére „szól a halnak”.

Január 19. hétfő **János 4,46-54**
„Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” (48)
Míntha nem arra bátorítana bennünket Jézus, hogy igényeljük a csodákat. Ellenkezőleg! Arra vágyik, hogy csodák nélkül is fogadjuk el evangéliumát és vezetését. Hiszünk, vagyis bízunk benne akkor is, ha semmi rendkívüli nem történik az életünkben, még ha esetleg mégsem gyógyítana meg a felismerése ellenében ben-

nünket. Akkor arra figyelünk, hogy mit akar elvégezni erőtlenségünk által.

Január 20. kedd **János 3,1-8**
„Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.” (2)

Még csupán a kánai menyegző és a templom megtisztításának megrázó eseménye van Jézus mögött. Nikodémusnak (és szerinte a többieknek is) már ez elegendő bizonyíték ahhoz, hogy a Názáretiben Istentől jött tanítót (Mestert) lássanak és beismerjék, csak az tehet ilyesmit, akit az Úr támogat. A csodát talán nem Jézus tetteiben kell látnunk, hanem sajnálatos módon a felismerése ellenére való általános elutasításában. Ha a szavakat (az ígét) megerősítő tettek sem elégségesek, akkor vajon mi győzhetne meg bennünket, hogy kövessük Őt?

Január 21. szerda **Márk 6,45-52**
„... el akart haladni mellettük.” (48)

Sokáig küszködünk, bizonyítandó, hogy megfelelő eszköz szakértelmünk és emberi erőnk van. Az sem lehetetlen, hogy a megmentésünkre siető Megváltót egyenesen „kísértetnek” véljük. Nem erőlteti ránk magát, de nem engedi, hogy végső vereséget szenvedjünk. Győzd le végre büszkeségedet, és szólítsd bátran! Éppen most halad el melletted...

Január 22. csütörtök **Lukács 8,40-56**
„... kezét megfogván kiáltott...” (54)

Egy kézfogás, egy érintés, egy kiáltás vagy személyes megszólítás, bármily fontos is, mégsem mindegy, ki teszi, ki mondja. Két nő, akikkel Jézus érintés közelbe kerül, s akiket megszólít. Az Ő keze, az Ő szava adhat gyógyulást, feltámadást a te számodra is!

Január 23. péntek **Márk 5,1-20**
„Eredj haza a tieidhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (19)

Követni a Mestert Galilea idegen útjain, csodálva tetteit, szolgálva neki. Ez lett volna a megszállottságából felszabadított ember számára a legjobb „utógondozás”, egyszersmind mutogatni lehetett volna mindenkinek, mint a Megváltó hatalmának ékes bizonyítékát. Az Úrnak azonban nincs szüksége reklámra. A családban és a környéken azonban, ahol emberünk eddigi életvitele szinte elviselhetetlen terhet jelentett, megváltozott életével nélkülözhetetlen és pótolhatatlan segítséget jelenthet azoknak, akik eddig hamis

biztonságban éltek. Az új embernek élete hátralévő részére elégséges mondanivalója van Szabadítójának hatalmáról. Szerettei között van erre elsősorban szükség.

Január 24. szombat Lukács 8,22-25

„Hol van a ti hitetek?”(25)

A csoda nem azért következik be, mert hiszünk, hanem mert az Úr nem akarja, hogy övéi elveszenek. Előbb végezte el megmentésünk csodáját, mint hogy hinni kezdtünk benne...

Január 25. vasárnap János 5,1-15

„A meggyógyult pedig nem tudta, hogy ki az ...”(13)

A harmincnégy éve beteg ember múltja valószínűleg hozzájárult gyógyíthatatlan állapotához (14/b), ez a számára ismeretlen rabbi azonban mégis meggyógyította. A csoda, íme, az érintett élő hite és szabatosan megfogalmazott akarata, kérése nélkül is bekövetkezhet. Te nem tudod, hogy ki az, Aki segíthet rajtad. Ő azonban mindig is ismert és talpra akart segíteni. Ez életünk legnagyobb, mindenki által megtapasztalható csodája.

Január 26. hétfő János 9,1-12

„Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van...”(4/a)

Talán sok csoda nem történhet meg, mert „a tanítványok” arról tanakodnak, hogy az érintett (esetünkben a vakon született ember) érdemes-e a segítségre. Nincs-e a háttérben valamilyen öröklött vagy alanyi kizárhatóság? Jézust csak az foglalkoztatja, hogy világos van-e még. Ha igen, akkor dologidő van. „Munkálkodnom kell, mert menyeyi Atyám is munkálkodik”. Nem azért kell a jót tenned, mert valaki megérdemli, hanem mert szüksége van segítségre és még tart a „munkaidő”. Ha a vétkes háttért vizsgálná az Úr, rólad is lemondott volna.

Január 27. kedd János 11,1-45

„... aki hisz énbennem, ha meghal is, él...”(25/b)

Az evangélium által értettük meg, hogy a testi elmúlás nem az élet vége. Csupán más minőségben való várakozás valakire, Aki azt állította magáról, hogy Ő „a feltámadás és az élet”, Aki egy napon megáll sírunk vagy porunk felett és nevünkön szólít. Hatalma van erre, mi pedig meghalljuk szavát és engedelmeskedünk. Képesek leszünk rá, mert hatalmával megtartott az örökélet számára.

Január 28. szerda János 2,1-11

„Valamit mond néktek, megtegyétek.”(5/b)

A mi dolgunk nem az, hogy elmagyarazzuk, szerintünk miért elképzelhetetlen a mai világban Krisztus csodá-

latos működése, vagy hogy személye körül méltóságunknak megfelelő feladatra várjunk, hanem hogy tegyük, amire utasít. A csoda átélése számunkra a vödör füle megragadásán keresztül adatik...

Január 29. csütörtök Lukács 17,11-19

„Egy pedig öközlük, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatért dicsőítvén az Istent nagy szóval...”(15)

A poklosságból való gyógyítás igazi messiási csodának számított. Tízen ténylegesen átérték. Többen szemtanúi lettek az esetnek, mások a valódiságának szakértői voltak. A csoda azonban csupán egy megvetett idegent indított hálára. Még szerencse, hogy a Megváltóban az egyszerű álmétkodáson túl nem vetődik fel, hogy érdemes-e ezekért (értünk) csodát véghezvinni.

Január 30. péntek Lukács 5,1-11

„Látva pedig ezt ... félelem fogta körül őt...”(8-9)

A csoda átélésével együtt járhat a félelem szégyenének tapasztalata. Az eredménytelen éjszaka alkalom lehetett az Istennel szembeni titkos vétek sokféle formájára. Zúgolódás, keserűség, a mások esetleges sikere miatti irigység. Lehet-e egy ilyen emberből Jézus tanítványa, valaki, aki a mostanihoz hasonló küszködést és Jézus általi „eredményességet” emberhalászat közben tapasztalja majd meg? Mindannyiunk „sikertörténete” mögött hasonló tapasztalat rejlik.

Január 31. szombat János 20,1-18

„... látta...”(1.5.6.8.12.14.18)

Jézus feltámadása csodájának kulcsszava a „látta”. Mint „látjuk”, hétszer fordul elő ebben a szakaszban. Érdekessége, hogy többnyire a vágyva vágyott személy hiányának a „látványáról” beszélhetünk és éppen ez az, ami meggyőzi Máriát és az apostolokat. Mária Magdaléna a szürkületben látja, hogy a hatalmas kő nem zárja el többé a sír száját. Péter és János a test nélküli üres lepedőket látja. Végül Mária szóba elegyedik valakivel, akit nem ismer fel, csak majd a hangjáról. Ha földi érzékszerveink elégtelennek bizonyulnának is a csoda befogadására, a találkozás és bizonyosságunknak a Lélek általi megerősítése mindenképpen átélhető!

-ig

**Abban nincs semmi csodálatos, ha valaki másnál
kiválóbbak vagyunk.
Igazi csoda a korábbi önmagunkhoz képesti
kiválóságban mutatkozik meg.
Hindu közmondás**

ANNO

Wesley történeteiben gyakran fordul elő, hogy valami csodálatosat vagy elgondolkodtatót találunk.

1. Wesley győzelme egy csendháborító ember felett.

Wesley egykor Bathban prédikált. Bath püspöki székhely és híres fürdő Angliában. Egy nemesi származású lakos, kinek neve „Beau Nash” (Nash magyarul annyit tesz, mint gyöngye ember) volt, elhatározta, hogy a gyülekezetet zavarni fogja azáltal, hogy a hitszónokot nevetségessé teszi és a metodizmust kigúnyolja. Nash eme szándéka hamarosan közismertté lett és igen sokan gyülekeztek össze, különösen a gazdagok és a tekintélyesebb emberek közül. Mindenki az egész dolog kimenetelére volt kíváncsi. Wesley beszédében minden osztályhoz fordult, úgy a gazdagok, mint a szegényekhez. A prédikáció alatt belépett Beau Nash és Wesleyhez közeledett e szavakkal: „Kinek a felhatalmazására prédikál Ön itt?” Wesley így válaszolt: „Jézus Krisztus felhatalmazására, mivel engem a jelenlegi canterbury érsek ruházott fel, amikor kezeit reám helyezve így szólott: »Felhatalmazlak az evangélium prédikálására.« Nash ennek dacára azt állította, hogy Wesley a törvény ellenére cselekszik. „Ezenkívül” mondá ő, „az ön prédikációi a népet annyira megijesztik, hogy magán kívül van.” – „Uram” viszonzá Wesley, „hallott Ön már engem valaha prédikálni?” – „Nem”, mondá Nash. – Hogyan tud valami felett ítélkezni, amit sohasem hallott?” – „Az általános jelentésekből” – felelé Nash. – „Uram, avagy nem-e hívják Önt Nash-nak?” kérdezte Wesley és még hozzátette: „Nekem nem szabad Önt nevének általános jelentéséből megítélni.” Nash találva érzé magát Wesley gúnyos feleletétől, de egy kis idő múlva így folytatta kérdéseit: „Akarom tudni, hogy miért jöttek ide ezek az emberek?” Ekkor Wesley egyik hallgatója így szólott: „Uram engedje őt át nekem. Ön Nash úr, gondoskodjon kedve szerint a testéről, mi meg a lelkünkről fogunk gondoskodni és a lelkünk táplálása végett jöttünk mi ide.” Erre Nash sietve elhagyta a helyet.

A prédikáció befejezése után az utcák zsúfolva voltak emberekkel; mindenki sietett meglátni azt az embert, aki ily nagy mozgalmat idézett elő beszéde által.

2. Wesley és a hamis próféták. Voltak Wesley idejében Londonban férfiak, akik azt hitték, hogy a jöven-

dőmondás lelkét bírják és azt hitték, hogy 1764 február 28-án a világnak vége lesz. Sokan hitték ezt és a tömeget óriási félelem ragadta meg.

Amint Wesley ezt meghallotta, teljes erejével fellépett ez ellen és kijelentette, hogy e jövendőkészítésnek hamisnak kell lenni, ha a Biblia igaz. A meghatározott nap elérkezett. Wesley a következő igék alapján prédikált: „Készülj Istened elé, oh Izráel”. (Amos 4, 12.) Bár ő ama jövendőkészítést, mintha a világnak az éjjel vége lenne teljesen hamisnak állította, úgy mégis sokan féltek lefeküdni és mások kimentek a szabadba, miután azt hitték, hogy vagy a világnak lesz vége vagy egy földrengés elpusztítja Londont.

A szokott órában Wesley pihenni tért és nagyon nyugodtan aludt egész reggelig, melynek világossága a jövendőkészítés fonákságát bebizonyította és a hamis prófétákat meghazudtolta.

Ez időben néhány férfiú jött Wesleyhez, akik szintén rendkívüli prófétáknak adták ki magukat és azt mondták neki, hogy őket Isten bizta meg, hogy közölgék vele, miszerint ő még nem született újonnan. Ennek pedig most meg kell történni; addig ott akartak maradni, ha csak azt nem kívánja, hogy odakinn várjanak.

Wesley az imaterembe küldte őket, hogy ott várjanak, jól tudván, a próbát meg nem állják. Igen hideg nap volt azon nap, az állítólagos próféták addig vártak az imateremben, amíg ki tudtak tartani, azután megszöktek és soha többé nem jelentkeztek.

(Forrás: Békeharang. Szándékosan hagytuk meg az eredeti írásmódot és helyesírást. – A szerk.)

Ma van az a nap, amikor megünnepeljük a pillanatokat – megállunk, hogy érezzük a napfényt, és saját szivárványt építünk.

Ma van az a nap, amikor megünnepeljük a lehetőségeket, és nekivágunk saját kalandjainknak. Ma van az a nap, amikor élünk és nem aggódunk, amikor megünnepeljük az örömet, amikor időt találunk álmainkra, és arra, hogy higgyünk a csodákban.

Ismeretlen

AJÁNLÓ

FILM

Ébredések

Színes, magyarul beszélő, amerikai filmdráma, 121 perc, 1990

Rendező: Penny Marshall

Író: Oliver Sacks

Szereplők: Robert De Niro (Leonard Lowe), Robin Williams (Dr. Malcolm Sayer)

Az angol Oliver Sacks memoárja alapján készített film-ben Dr. Malcolm Sayer pszichiáter a Bainbridge-i Kórház ideggyógyászatára kerül gyakorló orvosnak. Az osztályon szinte teljesen öntudatlan, gyermekkoruk óta katonán állapotban lévő betegeket kezelnek. Bár nem tudnak beszélni, és érzelmeiket, gondolataikat más módon adják környezetük tudtára, Sayer meg van győződve róla, hogy ezek az emberek „odabenn élnek”. A lelkes orvos egy olyan – Parkinson-kórra kifejlesztett – új gyógyszert alkalmaz, amellyel a betegek – ha átmenetileg is – visszatérnek az életbe.

Dr. Sayer és munkatársai csodálatos ébredések tanúi lesznek...

KÖNYV

C.S.Lewis: Csodák

A kereszténység csodák nélkül elképzelhetetlen. Más vallások – például a buddhizmus – lényegét nem érinti, ha a hozzá fűződő csodákat legendának tekintjük, ám a keresztény hit éppenséggel két nagy csodán – a megtestesülésen és a feltámadáson – alapszik. A kérdés tehát: hihetnek-e értelmes emberek a csodákban?

KKS

Az emberi élet végtelen félreértések örök sorozatának körforgása. E félreértések összege az a színes, bonyolult, félelmes és nagyszerű csoda, melynek gyűjtőneve az ember.

Márai Sándor

ÉLET ÉS VIDÁMSÁG

Tévedéseink, haszomorúak vagyunk, csodákra képesek. Csodás új évet kívánunk!

„Akkor a legfinomabb a leves, ha szerencsediót is teszünk bele.”

„Szilveszterkor koccantottunk egy pohár pezsgővel.”

„Felvonuláskor elhaladtunk a trübin előtt.”

„Jó hangom van. A körülményekhez képest.”

„Még azt is megeszi, ami lejárt szabatoságú.”

„Hogy hívjuk azt a csillagot, ami az első karácsonykor jelent meg?” – „Egri csillag? Hulló csillag!”

Iklódyék, Kisvárda

A vallás elválaszthatatlan a csodától. És itt nemcsak a csodás tettekről és legendás eseményekről van szó, hanem az imádságról is.

Imájában az ember azt kéri az Istentől, hogy tegyen csodát.

Csoda alatt azt érti, hogy lépjen át az Úr a kérlelhetetlen törvényeken, és változtassa át a nehéz valóságot. Könnyítsen a súlyos életterheken, lágyítson a fájdalomon, segítsen gondolatai, reményei és vágyai megvalósulásában.

Keresztény szóval az imádság kegyelmet kér törvény helyett.

A kegyelem pedig – ebben a kőkemény törvényvilágban – csoda.

Müller Péter

RÍMELŐ

Zelk Zoltán
Csoda

Oly ismerős e táj és fõnn az égen
a hold, mely most kél alkonyi fehéren,
és faggatom magam:
hol is, mikor is láttam? -
s ujjongva felelek,
amikor rálelek
a válaszra: tegnap, egy iskolában...

Ott dülöngéltek, s éppen így, az ágak,
ott kanyargott e cérnaszál patak,
ott terelte haza a kecskenyáját
egy kisfiú a fehér hold alatt,
ott szálltak rá fűszálra és virágra
aludni térő lepkék, bogarak.

Egy tanítónõ mutatta e tájat...
Mint birodalmában, úgy vezetett
a bányatelepi új iskolában -
oly fiatal, még maga is gyerek,
De arcán olyan kedves, szép komolyság,
mint aki tudja, rábízva az ország,
mert rá a gyerekek.

Õ mutatta nékem tegnap a tájat:
egy kislány rajzát a faliújságon...
s mit a felnõttek mosolyával néztünk,
itt állok most az élõ, zúgó tájon...

Mert olyan szép és nagy csudát tehet
ceruza és ecset
egy kislány kezében,
élõ kertet ír, élõ réteket
és fűvet és virágot ír a réten
és tücsöknótát és alkonyatot -
és fehér holdat az alkonyi égen!

